

Rolnummer 2384
Arrest nr. 60/2003 van 14 mei 2003

A R R E S T

In zake : het beroep tot gehele of gedeeltelijke vernietiging van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 13 juli 2001 « houdende de regeling van de erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding », ingesteld door de v.z.w. Turnsport Vlaanderen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters L. François, P. Martens, M. Bossuyt, A. Alen en J.-P. Moerman, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van het beroep en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 14 maart 2002 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 15 maart 2002, heeft de v.z.w. Turnsport Vlaanderen, met zetel te 1000 Brussel, Tweekerkenstraat 25, beroep tot gehele of gedeeltelijke vernietiging ingesteld van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 13 juli 2001 « houdende de regeling van de erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding » (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 14 september 2001).

Memories zijn ingediend door :

- de Vlaamse Regering;
- de Franse Gemeenschapsregering.

De verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 19 februari 2003 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. J. Ghysels, advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij;
 - . Mr. G. Lambert, advocaat bij de balie te Brugge, voor de Vlaamse Regering;
 - . Mr. M. Karolinski *loco* Mr. M. Uyttendaele en *loco* Mr. N. Van Laer, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Franse Gemeenschapsregering;
- hebben de rechters-verslaggevers M. Bossuyt en L. François verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De voorschriften van de bijzondere wet op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden in acht genomen.

II. In rechte

- A -

Standpunt van de v.z.w. Turnsport Vlaanderen

A.1.1. De verzoekende partij is een vereniging zonder winstoogmerk die luidens haar statuten tot doel heeft vanuit een christelijke levensbeschouwing op onbaatzuchtige wijze de lichamelijke opvoeding, de sport en in het bijzonder de gymnastiek en het openluchtlevens te bevorderen en bij te dragen tot de morele en fysieke vorming en ontplooiing van haar leden en aangesloten sportbeoefenaars.

Ze meent dat ze doet blijken van het rechtens vereiste belang om de gehele of minstens gedeeltelijke vernietiging te vorderen van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 13 juli 2001 « houdende de regeling van de erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor sportieve vrijetijdsbesteding ». Ze zou door dat decreet een financieel nadeel ondervinden doordat ze wordt uitgesloten als unisportfederatie en ze zou het risico lopen dat veel sporters overgaan naar een andere club.

A.1.2. Het enig middel is afgeleid uit een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, op zichzelf genomen en in samenhang gelezen met artikel 27 van de Grondwet, de artikelen 9 en 11 *juncto* 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, het Twaalfde Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de artikelen 18, 22 en 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en het evenredigheidsbeginsel.

A.1.3. De kritiek van de verzoekende partij is in essentie gericht tegen het onderscheid dat het bestreden decreet inzake subsidiëring maakt tussen unisportfederaties en recreatieve sportfederaties, doordat enkel de eerstgenoemden in aanmerking komen voor ondersteuning op het vlak van het topsportbeleid. Dat onderscheid volgt uit de wijze waarop het decreet beide groepen van sportfederaties definieert.

Uit de omschrijving van de taken van de beide soorten sportfederaties blijkt dat hun basisopdrachten nagenoeg identiek zijn. Er is alleen een verschil in de facultatieve opdrachten, waar enkel de unisportfederaties een opdracht inzake topsport hebben die voor subsidiëring in aanmerking komt. Het decreet verbiedt de recreatieve sportfederaties niet om een topsportbeleid te voeren, doch voorziet daartoe niet in financiële ondersteuning. De verzoekende partij ziet ook een contradictie in het feit dat het topsportbeleid enkel gesteund wordt voor de unisportfederaties, terwijl het voor hen niet eens een verplichte, doch slechts facultatieve opdracht is.

A.1.4. Het criterium gebruikt in artikel 11 van het bestreden decreet om de sportfederaties in te delen bij de unisportfederaties en de overeenkomstige subsidiëring te laten genieten, is volgens de verzoekster willekeurig. Luidens die bepaling is een sportfederatie een unisportfederatie van categorie A wanneer zij als enige via haar nationale koepel kan deelnemen aan de Olympische Spelen en een officiële affiliatie heeft met de internationale federatie van de sport die door het Internationaal Olympisch Comité aanvaard is als een olympische sportfederatie; of een unisportfederatie van categorie B wanneer zij als enige via haar koepel kan deelnemen aan wereldkampioenschappen of de wereldspelen en een officiële affiliatie heeft met de internationale federatie van de sport die volwaardig lid met stemrecht is van de « Association générale des fédérations internationales sportives »; of een unisportfederatie van categorie C wanneer zij als enige via haar nationale koepel kan deelnemen aan de Paralympics en zij via haar nationale koepel een officiële affiliatie heeft met het Internationaal Paralympic Comité.

De Vlaamse regelgeving inzake erkenning en subsidiëring van sportfederaties wordt aldus afhankelijk gesteld van de beslissing van privaatrechtelijke organisaties, die per sporttak slechts één federatie in aanmerking nemen. De sportverenigingen die niet aan de door het decreet gestelde criteria voldoen worden negatief als recreatieve sportfederaties gedefinieerd en komen niet voor ondersteuning door de overheid van topsportactiviteiten in aanmerking.

A.1.5. Specifiek met betrekking tot de situatie van de gymnastieksport wijst de verzoekster erop dat in het verleden tussen de verschillende turnfederaties afspraken werden gemaakt die moesten waarborgen dat de topwedstrijden openstonden voor alle sporters die bepaalde limieten behaalden, ongeacht de organisatie waartoe zij behoorden. Die afspraken komen in het gedrang indien de overheid de middelen voor de voorbereiding van de topsport aan één federatie voorbehoudt. Turnsport Vlaanderen, dat steeds actief in het turntopsportgebeuren heeft geparticipeerd, wordt afgesneden van de topsportscholen en de toelagen voor topsport. Aldus hypothekeert de overheid de opleiding van beloftevolle sporters die bij de federatie zijn aangesloten.

A.1.6. De verzoekster ziet in de bestreden regeling ook een discriminatie op grond van levensbeschouwing. Sedert 1 januari 2001 bepalen de statuten van het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité (afgekort B.O.I.C.) dat organisaties die op levensbeschouwelijke basis zijn georganiseerd niet langer lid kunnen zijn. Het gevolg van het decreet is dat die organisaties ook niet meer in aanmerking kunnen komen voor een erkenning als unisportfederatie. De uitsluiting op basis van levensbeschouwing is nochtans niet vereist om de doelstellingen

van het Internationaal Olympisch Comité (afgekort I.O.C.), de « Association générale des fédérations internationales sportives » (afgekort A.G.F.I.S.) of het B.I.O.C. te verwezenlijken, en steunt op een verkeerde interpretatie van het begrip pluralisme.

A.1.7. Het niet kunnen verkrijgen van het statuut van unisportvereniging met de eraan verbonden ondersteuning, tast ook de vrijheid van vereniging en de vrijheid van onderwijs aan doordat atleten die willen deelnemen aan internationale wedstrijden en spelen, verplicht worden zich aan te sluiten bij een erkende unisportvereniging en doordat enkel die laatste bij de organisatie van de topsportscholen zal worden betrokken. Het uitsluiten van leden van een bepaalde sportfederatie van de mogelijkheid om ondersteuning te krijgen in een topsportschool is een duidelijke discriminatie.

A.1.8. De verzoekende partij besluit dat, wanneer het Hof het bekritiseerde criterium van onderscheid grondwettig zou vinden, de verschillende wijze van subsidiëring die eraan verbonden is in elk geval tot gevolgen leidt die onevenredig zijn met de door het decreet nagestreefde doelstellingen.

Standpunt van de Vlaamse Regering

A.2.1. De Vlaamse Regering betoogt in hoofdorde dat de verzoekster niet doet blijken van het rechtens vereiste belang om de vernietiging te vorderen van het bestreden decreet, nu niet geraakt wordt aan haar erkenning als recreatieve sportfederatie en haar subsidiëring gewaarborgd blijft.

De kritiek van de verzoekster is in wezen niet gericht tegen het decreet, doch wel tegen de beslissing van het B.I.O.C. om niet langer federaties op te nemen die georganiseerd zijn op levensbeschouwelijke basis. Dat verzoekster geen belang heeft blijkt ook uit het feit dat zij in het verleden niet geïnteresseerd was om te investeren in de topsport.

A.2.2. Subsidiar meent de Vlaamse Regering dat het middel niet gegrond is. Het bestreden decreet wil de Vlaamse sportbeoefening optimaal organiseren met garanties dat topatleten ook internationaal kunnen doorstromen. Op internationaal vlak is het topsportgebeuren georganiseerd rond internationale unisportfederaties die beslissen wie lid kan worden van hun organisatie en aldus toegang heeft tot de internationale competitie. Daarbij wordt per land slechts één federatie aanvaard per sporttak. Dit gegeven op het vlak van de internationale topsport wordt door het decreet doorgetrokken in de interne wetgeving.

A.2.3. De verzoekende partij beweert ten onrechte dat het decreet geen substantieel onderscheid maakt tussen de taken van de unisportfederaties en de recreatieve sportfederaties.

Unisportfederaties houden zich uitsluitend met één sporttak bezig, terwijl recreatieve sportfederaties meerdere sporttakken kunnen aanbieden. In tegenstelling tot wat de verzoekster beweert, is er een verschil tussen de unisportfederaties en de recreatieve sportfederaties op het vlak van de opdrachten die zij moeten of kunnen vervullen. De unisportfederaties zijn verplicht om competitieve sportbeoefening te organiseren op lokaal, nationaal en internationaal vlak. Enkel zij kunnen zich inschakelen in de topsport om de atleten optimaal te begeleiden en zorgen voor de doorstroming van topsporters naar het internationaal niveau. De recreatieve sportfederaties kunnen die garantie niet bieden omdat de internationale werkelijkheid in de topsport daartoe geen mogelijkheden biedt. Dit gegeven rechtvaardigt het verschil in subsidiëring. Doordat de unisportfederaties bovendien ook als basisopdracht de recreatieve sportbeoefening meekrijgen, wordt scheeffrekking in de subsidiëring vermeden.

A.2.4. De stelling van de verzoekende partij dat het decreet tot doel had de levensbeschouwelijk georganiseerde federaties uit te sluiten, kan niet worden gevolgd. Het doel van de regeling is een nieuwe structuur te organiseren, waardoor Vlaanderen zowel recreatief als competitief optimaal zou kunnen sporten, en de atleten de kans wordt geboden internationaal mee te spelen. Men moet ook voor ogen houden dat de budgettaire ruimte van de overheid beperkt is, zodat keuzes moeten worden gemaakt.

De vrijheid van vereniging houdt niet in dat de wetgever de toekenning van financiële steun niet afhankelijk zou mogen maken van de naleving van objectieve voorwaarden. Topsporters die willen doorstoten tot het internationaal niveau moeten zich aansluiten bij een unisportfederatie, maar zij kunnen tegelijk lid blijven van een organisatie zoals die van de verzoekende partij.

Ten slotte doet het bestreden decreet in geen enkel opzicht afbreuk aan de vrijheid van onderwijs. Alle onderwijsnetten hebben de mogelijkheid om topsportscholen op te richten. Bovendien is ook de keuzevrijheid van de scholieren en de ouders gewaarborgd doordat jonge topsporters geenszins verplicht zijn naar een topsportschool te gaan.

Standpunt van de Franse Gemeenschapsregering

A.3.1. Het bestreden decreet heeft tot doel de versnippering en verzuiling van de sportfederaties te bestrijden en de aanwending van de financiële middelen waarover de Vlaamse Gemeenschap beschikt rationeel aan te wenden. Met dat doel voor ogen werd een nauwkeurige subsidiëringsregeling uitgewerkt.

A.3.2. Unisportfederaties hebben een bijzondere positie op het vlak van de topsport vermits zij erkend zijn door de internationale comités die de belangrijkste sportcompetities organiseren en vermits zij belast zijn met een bijzondere opdracht van organisatie van lokale, nationale en internationale competitie. De mogelijkheid om topsport te organiseren vormt een belangrijk aspect voor de promotie van de betrokken sportactiviteit bij de gehele bevolking.

A.3.3. Het decreet waarborgt zowel de subsidiëring van de unisportfederaties als die van de recreatieve sportfederaties. De onderlinge verschillen die daarin bestaan, zijn volgens de Franse Gemeenschapsregering gerechtvaardigd. Zo moeten de unisportfederaties meer waarborgen bieden op het vlak van de administratieve en sporttechnische ondersteuning, wat meer kosten impliceert. Die bijkomende personeelsnoden kunnen worden verantwoord door de bijzondere opdracht inzake topsport. Die opdracht verantwoordt ook het verschil in het percentage van de werkingssubsidies en de personeelssubsidies zoals vastgesteld in de artikelen 20, § 1, en 34, § 1, van het decreet en het verschil op het vlak van de begrotingskredieten zoals bepaald door artikel 53.

De Franse Gemeenschapsregering verzoekt het Hof het beroep tot vernietiging te verwerpen.

- B -

Over de ontvankelijkheid

B.1.1. Volgens de Vlaamse Regering is het beroep tot vernietiging niet ontvankelijk omdat de verzoekende partij niet zou doen blijken van het rechtens vereiste belang.

B.1.2. Wanneer een vereniging zonder winstoogmerk zich op een collectief belang beroept, is vereist dat haar maatschappelijk doel van bijzondere aard is en, derhalve, onderscheiden van het algemeen belang; dat dit belang niet beperkt is tot het individueel belang van de leden; dat het maatschappelijk doel door de bestreden bepaling kan worden geraakt; dat niet blijkt dat dit maatschappelijk doel niet of niet meer werkelijk wordt nagestreefd.

B.1.3. De v.z.w. Turnsport Vlaanderen stelt zich volgens haar statuten tot doel « vanuit een christelijke levensbeschouwing, het onbaatzuchtig bevorderen van de lichamelijke

opvoeding, de sport en, in het bijzonder, de gymnastiek en het openluchtlevens en bij te dragen tot de morele en fysieke vorming en ontplooiing van haar leden en aangesloten sportbeoefenaars ».

Het maatschappelijk doel van de vereniging is onderscheiden van het algemeen belang. Het beroep tot vernietiging is niet vreemd aan dat doel, nu zij een decreet aanvecht dat de subsidiëring van de sportfederaties, de koepelorganisaties en de organisaties van vrijetijdsbesteding regelt.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

Over de grond van de zaak

B.2.1. Het enige middel is afgeleid uit een schending van de artikelen 10 en 11, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 27 van de Grondwet, met de artikelen 9, 11 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, met het Twaalfde Aanvullend Protocol bij dat Verdrag en met de artikelen 18, 22 en 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

De verzoekende partij verwijt het bestreden decreet dat een verschillende subsidieregeling wordt ingesteld voor de unisportfederaties en de recreatieve sportfederaties, terwijl beide categorieën niet substantieel zouden verschillen in hun opdracht. De criteria van onderscheid vervat in artikel 11 van het decreet, op grond waarvan wordt bepaald of een federatie als unisportfederatie wordt beschouwd, zijn volgens de verzoekende partij willekeurig en zouden leiden tot een discriminatie op levensbeschouwelijke gronden. De bestreden subsidieregeling zou ook de vrijheid van vereniging en de vrijheid van onderwijs aantasten.

B.2.2. Het decreet van 13 juli 2001 « houdende de regeling van de erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding » maakt een onderscheid tussen, enerzijds, de sportfederaties, ingedeeld in unisportfederaties en recreatieve sportfederaties, en, anderzijds, de organisaties

voor sportieve vrijetijdsbesteding. Gekoppeld aan die indeling worden voor elke categorie een specifiek takenpakket en een eigen ondersteuningsbeleid uitgewerkt.

B.2.3. Uit de voorbereiding van het bestreden decreet blijkt dat de decreetgever streeft naar meer transparantie in het sportlandschap en de versnippering over de verschillende sportfederaties wil tegengaan door hen in te delen in twee grote types met een eigen profiel. Tevens beoogt hij een meer efficiënte aanwending van de beschikbare financiële middelen en een betere ondersteuning van de competitiesport in ruil voor hogere kwaliteitseisen en een bredere opdracht (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2000-2001, nr. 722/1, pp. 2 en 3, en nr. 722/4, pp. 4 en 5). Naar het oordeel van de decreetgever waren de subsidiecriteria vervat in het decreet van 13 april 1999 houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties van die aard dat er een onvoldoende evenwichtige verdeling van de subsidiebudgetten bestond tussen de recreatieve en de competitieve sportfederaties.

B.2.4. In de visie van de decreetgever moeten de unisportfederaties zich in de eerste plaats richten op de competitiesport en de topsport (artikelen 14 en 15). Zij maken deel uit van een internationaal erkende structuur en verzorgen de internationale banden via een olympische affiliatie of een internationale affiliatie voor wereldspelen of wereldkampioenschappen. De recreatieve sportfederaties bieden één of meer sporttakken aan en zijn in hun doelstellingen en werking hoofdzakelijk gericht op recreatieve sportbeoefening (artikelen 29 en 30).

In tegenstelling tot wat de verzoekster beweert, blijkt uit het bestreden decreet dat beide categorieën van sportfederaties een duidelijk onderscheiden opdracht hebben.

B.2.5. De unisportfederaties worden ingedeeld in drie categorieën. Met uitzondering van de specifieke regeling die geldt voor de gehandicaptensport en die niet in het geding is, komt een unisportvereniging voor subsidiëring in aanmerking, indien zij uitsluitend de organisatie, de promotie en de kwaliteitszorg van één sporttak beoogt. Het is een basisoptie van het decreet dat per sporttak slechts één federatie in aanmerking komt om als unisportfederatie te worden gesubsidieerd. In dat verband stelt het decreet als subsidiëringsvoorwaarde voor een unisportfederatie van categorie A en B dat de federatie als enige via haar nationale koepel kan

deelnemen aan de Olympische Spelen, de Wereldkampioenschappen of Wereldspelen en een officiële affiliatie heeft met de betrokken internationale sportfederatie.

B.3.1. Rekening houdend met dwingende budgettaire beperkingen, staat het aan de decreetgever om de voorwaarden te bepalen onder welke hij bepaalde initiatieven of instellingen met overheidsmiddelen wil subsidiëren. Het komt het Hof niet toe het oordeel van de bevoegde wetgever te bekritisieren voor zover het niet strijdig is met het grondwettelijk gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel.

B.3.2. De maatregel om bij het ondersteuningsbeleid ten aanzien van de sportverenigingen te vertrekken van de verschillende sporttakken en om per sporttak slechts één federatie als unisportfederatie te erkennen en te subsidiëren, berust op een objectief criterium en is pertinent ten opzichte van het door de decreetgever nagestreefde doel van rationalisering en efficiënte aanwending van overheidsmiddelen.

B.3.3. De keuze om slechts die sportfederaties als unisportfederaties te subsidiëren die via hun nationale koepel een internationale affiliatie hebben, is verantwoord in het licht van de taak die hen is opgedragen in het internationaal sportgebeuren en die ze enkel kunnen realiseren indien ze internationaal erkend zijn. De subsidiërende overheid mag immers verwachten dat de activiteiten waarvoor financiële steun wordt verleend, ook werkelijk worden verricht en beantwoorden aan de subsidievoorwaarden.

B.4.1. Naar het oordeel van de verzoekende partij zou het decreet leiden tot een discriminatie op levensbeschouwelijke gronden doordat de instellingen die over de deelname aan het internationaal sportgebeuren beslissen, slechts pluralistische verenigingen in aanmerking nemen, zodat een sportfederatie die op levensbeschouwelijke grond is georganiseerd, op basis van het decreet niet voor subsidiëring als unisportfederatie in aanmerking kan komen.

Het Hof is niet bevoegd om zich uit te spreken over de regels uitgevaardigd door de privaatrechtelijke sportinstellingen. In zoverre evenwel de decreetgever die beslissingen in de subsidiecriteria voor de sportfederaties betreft, kunnen zij door het Hof worden getoetst.

B.4.2. De door de Grondwet en de internationale verdragen gewaarborgde vrijheid van godsdienst en levensbeschouwing kan niet in zo ruime zin worden opgevat dat ze de overheid ertoe zou verplichten sportieve activiteiten uitgeoefend vanuit een bepaalde godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging financieel te ondersteunen.

B.4.3. Bij de beoordeling van het bestreden decreet moet rekening worden gehouden met de specifieke kenmerken van het sportrecht, dat niet enkel wordt gevormd door de interne wetgeving, maar traditioneel is ingebed in een internationale, overwegend privaatrechtelijke structuur, waar regels gelden die op uniforme wijze van toepassing zijn in het gehele internationale sportgebeuren.

B.4.4. Het is een vast gegeven in de regels die de werking van de internationale sportinstellingen en de internationale sportfederaties beheersen, dat per land slechts één lid wordt aanvaard.

De eis dat de betrokken federatie pluralistisch van aard is en niet op levensbeschouwelijke basis is georganiseerd, kan worden verklaard vanuit het zoeken naar een compromis tussen, enerzijds, die gegevenheid dat per land slechts één federatie kan worden toegelaten en, anderzijds, het streven naar de gelijke toegang van eenieder tot de sport, ongeacht zijn levensbeschouwing.

B.4.5. Het feit dat de decreetgever die keuze laat doorwerken in de interne subsidieregeling levert geen schending op van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

De subsidiëring van een op competitie en topsport gerichte unisportfederatie voor de overheid is slechts zinvol, indien ze de haar opgedragen taak ook kan uitvoeren, waarvoor haar internationale affiliatie noodzakelijk is.

Het blijkt niet dat de levensbeschouwelijke instellingen en organisaties vanwege hun achtergrond binnen het subsidiebeleid worden achtergesteld. De verzoekende partij wordt niet anders behandeld dan andere sportfederaties met een levensbeschouwelijke achtergrond. Ze wordt ook niet van deelname aan een unisportfederatie uitgesloten. Zowel uit de tekst van het decreet als uit de voorbereiding ervan blijkt dat de decreetgever streeft naar samenwerking

tussen de unisportverenigingen en de recreatieve sportverenigingen en stimuli heeft ingebouwd om die te realiseren (artikel 25) (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2000-2001, nr. 722/1, p. 5).

De sportfederaties die niet als unisportfederatie worden erkend en gesubsidieerd, worden niet van elke overheidssteun uitgesloten. Het bestreden decreet waarborgt de subsidieverlening aan de recreatieve sportfederaties zoals in het verleden (artikel 58) en in overeenstemming met de hen toevertrouwde opdrachten.

B.4.6. In die omstandigheden zijn de door de decreetgever gestelde subsidievoorwaarden ten aanzien van de unisportverenigingen, die zijn ingegeven door overwegingen van financiële aard en van doelmatigheid, in redelijkheid verantwoord.

B.5.1. De verzoekende partij voert ook een schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de vrijheid van vereniging, doordat enkel de unisportfederaties kunnen worden gesubsidieerd voor topsportactiviteiten en doordat atleten die willen deelnemen aan internationale sportwedstrijden verplicht zouden zijn zich aan te sluiten bij een club die behoort tot een unisportfederatie. Volgens de verzoekende partij zou het decreet ook de vrijheid van onderwijs aantasten doordat het een band legt tussen de activiteiten van de unisportfederaties en de werking van de topsportscholen.

B.5.2. Het bestreden decreet regelt de erkenning en de subsidiëring van de sportfederaties en legt geen verplichtingen op aan individuele topsporters om van die verenigingen deel uit te maken.

B.5.3. Artikel 27 van de Grondwet erkent het recht om zich te verenigen en verbiedt dat recht aan preventieve maatregelen te onderwerpen. Die bepaling belet de decreetgever niet om overheidssteun aan privaatrechtelijke verenigingen afhankelijk te maken van bepaalde werkings- en toelatingsmodaliteiten.

B.5.4. In het licht van de door de decreetgever nagestreefde doelstellingen van taakverdeling en efficiënt beheer van overheidsgelden, vermocht de decreetgever de subsidiëring van de topsport voor te behouden aan de unisportfederaties, die volgens hem een

vorming van hoog niveau moeten kunnen verzekeren. Die keuze past in hun profiel en sluit aan bij hun taak in het internationaal sportgebeuren.

B.5.5. De subsidiëring van de topsportactiviteiten behoort niet tot de basissubsidie van de unisportfederaties, maar wordt slechts aanvullend verleend indien aan bijkomende eisen is voldaan (artikelen 15, 18 en 26).

In ruil voor meer financiële middelen moeten de unisportfederaties waarborgen bieden voor een kwaliteitsvol topsportbeleid. Volgens artikel 18 van het decreet moet de facultatieve opdracht inzake topsport afzonderlijk aan bod komen in een beleidsplan. De invulling van de opdracht wordt in een convenant met de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap vastgelegd. Luidens artikel 26 wordt de subsidie toegekend op basis van de ingediende en goedgekeurde projecten, de bijbehorende begroting en de evaluatie op basis van effectmeting.

Indien de unisportfederatie aan de gestelde eisen inzake het topsportbeleid voldoet, is het in redelijkheid verantwoord dat ze daarvoor bijkomende financiële middelen kan verwerven. Die maatregel tast niet de vrijheid van vereniging aan van de recreatieve sportfederaties, aan wie een subsidiëring is gewaarborgd overeenkomstig de taken die passen in hun profiel.

B.5.6. Wat de binding van de unisportfederaties met de topsportscholen betreft, beperkt het decreet zich ertoe in artikel 26, § 2, te stellen dat de Vlaamse Regering bij de toekenning van aanvullende subsidies voor de opdracht topsport, onder meer een participatie in een topsportschool vereist. Het decreet regelt in geen enkel opzicht de organisatie van het onderwijs in de topsportscholen, noch de toegang van jongeren tot dat onderwijs. De vrijheid van onderwijs is te dezen niet in het geding.

B.6.1. Wat de verwijzingen naar de bepalingen van internationaal recht betreft, stelt het Hof vast dat de verzoekende partij daaruit geen enkel argument afleidt dat verschilt van die welke ze uit de door haar aangevoerde grondwetsbepalingen afleidt. Het Hof merkt ook op dat België geen partij is bij het door de verzoekende partij aangevoerde Twaalfde Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

B.6.2. Het middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 14 mei 2003.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts